

Statsministerens talepapir og afskrift af åbent samråd i Skatteudvalget den 8. november 2006.

UUF alm. del – bilag 12

Notat om statsministerens samråd vedrørende TDC. Besvarelse af samrådsspørgsmål J, K, L og M i Skatteudvalget den 8. november 2006.

Statsministeren anførte følgende:

Samrådsspørgsmålene udsprang af, at Skattefradragskommissionen i juni måned afgav sin beretning om forløbet i den såkaldte TDC-sag.

Regeringen besluttede i november 2003 at nedsætte kommissionen, efter at det stod klart, at de oplysninger, der tidligere var afgivet til Folketinget i forbindelse med besvarelsen af folketingssspørgsmål, ikke var i overensstemmelse med de faktiske forhold.

I november 2003 blev statsministeren af Skatteministeriet orienteret om, at Told- og Skattestyrelsen i hvert fald i oktober 2000 var bekendt med TDCs konkrete overvejelser om forøgelse af afskrivningsgrundlaget ved indtræden under sambeskatning. Det var tidligere oplyst, at myndighederne først havde kendskab hertil i maj 2002.

Regeringen lagde derfor med nedsættelsen af kommissionen vægt på at tilvejebringe en fyldestgørende redegørelse for det samlede begivenhedsforløb i sagen. Det var for regeringen afgørende, at der ikke var begrundet tvivl om det centrale hændelsesforløb, og hvilke konsekvenser der skulle drages på baggrund heraf.

Beretningen forelå nu og gennemgik systematisk og grundigt et langt forløb, som havde haft mange involverede.

Skatteudvalget havde på baggrund af kommissionens beretning stillet tre samrådsspørgsmål, der var koncentreret om regeringens ansvar i sagen.

Statsministeren fandt det nødvendigt at erindre om, at der i Folketingets Forretningsorden var fastsat særlige regler om, hvordan opfølgning på en beretning fra en undersøgelseskommission skulle foregå for så vidt angik spørgsmål om, hvorvidt der var grundlag for at gøre ansvar gældende over for ministre.

Det fremgik af reglerne i forretningsordenens kapitel 18, at sådanne spørgsmål behandlede af Udvalget for Forretningsordenen, som havde

iværksat en nærmere proces med henblik på opfølgning på beretningen.

Statsministeren betonedede dette fordi udvalgets spørgsmål i hvert fald i et vist omfang synes at dreje sig om, hvorvidt der måtte være grundlag for at gøre ansvar gældende i forhold til bl.a. den tidligere skatteminister. Vurderingen af disse spørgsmål var imidlertid efter Folketingets Forretningsorden henlagt til forretningsordensudvalget.

Derfor ville det ikke være korrekt af statsministeren i den foreliggende sammenhæng at komme nærmere ind på sådanne spørgsmål. Det var ganske enkelt et spørgsmål om respekt for den formelle fremgangsmåde, som Folketingets egne regler anviste.

Inden for denne overordnede ramme kunne statsministeren besvare udvalgets spørgsmål.

[Samrådsspørgsmål J og K]

Med hensyn til de enkelte spørgsmål ville statsministeren besvare spørgsmål J og K samlet.

Den daværende regering havde inden folketingsvalget i november 2001 fremsat et lovforslag – L 61 – der blandt andet indeholdt forslag til ændring af selskabsskattelovens § 31, stk. 6. Ændringen gik ud på at justere reglerne for værdiansættelse af aktiver i forbindelse med indtræden i sambeskatning for at hindre ”gratis” forøgelse af afskrivningsgrundlaget.

Som bekendt indgik blandt andet denne del af L 61 ikke i det lovforslag – L 99 – som VK-regeringen fremsatte i februar 2002.

Den endelige beslutning om at lade blandt andet den ovennævnte bestemmelse udgå, blev truffet af departementschefen i Skatteministeriet.

Undersøgelseskommissionen fandt ikke grundlag for at kritisere denne beslutning og henviste blandt andet til, at det over for departementschefen var oplyst, at lovforslaget ikke indeholdt hastende elementer (beretningen, side 257). Det var således ikke departementschefens